

depsána z podniku provozovaného v továrně dražbou prodané, a když z exekučních spisů bylo patrné, že prodaná nemovitost byla zařízena pro tovární výrobu, při ústním rozvrhovém jednání pak nebyl proti zaplacení přihlášené výdělkové daně z nejvyššího podání vůbec vznesen odpor, nebylo a není ani skutkové ani právní překážky, pro kterou by přikázání této daně z nejvyššího podání mohlo být odepřeno. První soud neměl vůbec příčiny, by vyšetřoval, zda a kdy provoz v továrně byl zastaven a odhlášen, a neměl přihlížeti ke zprávě vyžádané v této příčině teprve po rozvrhovém roku od okresní politické správy. Skutečnost, že provoz továrny byl v únoru 1926 zastaven a odhlášen, byla by směla jenom tehdy být položena za základ rozvrhovému usnesení, kdyby byla při rozvrhovém jednání uznána její správnost; kdyby byla při něm zůstala spornou, byla by podle § 231 ex. ř. musila výdělková daň být přiznána, a věřitelé, kteří by jejímu přiznání odporovali, musili by být odkázáni na pořad práva nebo na řízení správní. I z toho jest patrné, že rekursní soud přikázal výdělkovou daň za 18 měsíců před dražbou plným právem ku zaplacení z nejvyššího podání.

Čís. 8121.

Předpis § 225, druhý odstavec, c. ř. s. vztahuje se i na lhůtu dovolací.

Žaloba o obnovu (§ 530 a násl. c. ř. s.).

Byl-li vydán rozsudek pro zmeškání pro nepodání žalobní odpovědi, jest rozhodnou dobou, do kdy strana bez své viny nemohla uplatňovati právní moc rozsudku nebo nové skutkové okolnosti ve smyslu § 530 čis. 6 a 7 c. ř. s., konec lhůty k žalobní odpovědi.

Otázku, zda žalobce o obnovu nemohl beze své viny uplatnit v základní rozepři nové okolnosti a průvody (§ 530 čis. 7 c. ř. s.), jest zkoumati a řešiti z úřadu, to i tehdy, byl-li vydán v řízení o žalobě o obnovu rozsudek pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 8. června 1928, Rv I 1478/27.)

Antonín R. podal žalobu o obnovu řízení v rozepři mezi ním a jeho manželkou Barborou o placení výživného. Procesní soud první stolice povolil obnovu rozsudkem pro zmeškání Barbory R-ové. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud dovolání žalované odmítl, dovolání žalobcovu nevyhověl.

D ů v o d y:

Rozsudek soudu první stolice jest rozsudkem pro zmeškání a proto podle § 225 c. ř. s. neměla okolnost, že rozsudek odvolacího soudu byl žalované doručen za soudních prázdnin, 26. července 1927, vlivu na uplynutí dovolací lhůty dnem 9. srpna 1927. Podávši dovolání teprve

22. srpna 1927, učinila tak žalovaná pozdě, neboť předpis § 225 c. ř. s. vztahuje se nejen na odvolací, nýbrž také na dovolací lhůtu. (Viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 5565 sb. n. s.) Bylo proto dovolání žalované odmítnouti jako opožděné, když tak podle § 507 c. ř. s. neučinily soudy nižších stolic.

Žalobcovo dovolání, uplatňující dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., není opodstatněno. Podle posledního odstavce § 530 c. ř. s. připouští se pro okolnosti uvedené v čís. 6 a 7 tohoto § obnova jen, když strana beze své viny nemohla uplatňovati právní moc rozsudku nebo nové skutkové okolnosti nebo průvodní prostředky před koncem ústního jednání, po kterém v hlavním sporu byl vydán rozsudek soudu první stolice. V případě, o němž jde, nebylo vůbec ústního jednání, neboť šlo o rozsudek pro zmeškání, jelikož žalovaný nepodal žalobní odpověď, a proto nezbyvá než považovati za rozhodnou dobu konec lhůty, ustanovené při prvním roku dne 25. ledna 1921 žalovanému k podání žalobní odpovědi, t. j. 15. února 1921. Z toho důvodu nemá významu okolnost, že v hlavním sporu žádost za vynesení rozsudku pro zmeškání byla podána teprve 4. srpna 1926 a že tento rozsudek byl vydán teprve 29. září 1926. Jelikož rozsudek procesního soudu má býti v souhlasu se skutkovým stavem věci v době, kdy byl vynesěn v první stolici, nelze se za účelem obnovy řízení ve smyslu § 530 čís. 6 a 7 c. ř. s. dovolávati skutečností a důkazů, které vznikly teprve po tom, kdy v hlavním sporu bylo skončeno řízení v první stolici. V případě, o němž jde, měla tedy žaloba býti zamítnuta, pokud se opírá o skutečnosti z doby po 15. únoru 1921, zejména tedy také, pokud se dovolává rozlukového rozsudku ze dne 1. dubna 1926. Než v tomto směru nabyly rozsudky soudů nižších stolic právní moci, jelikož dovolání žalované je opožděno. Pokud jde o skutečnosti, vzniklé před 15. únorem 1921 a o důvod obnovy podle čís. 7 § 530 c. ř. s., dlužno zdůrazniti, že otázku, zda žalobce o obnovu bez své viny nemohl v základní rozepři nové okolnosti a průvody uplatniti, je zkoumati a řešiti z povinnosti úřední a přes to, že v řízení o obnovu byl proti žalované straně vydán rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s., který pouze předpisuje, že dlužno pokládati přednes dostavivší se strany o skutkových okolnostech za pravdivý, pokud není vyvrácen předloženými důkazy, a že dlužno na tomto základě rozhodnouti o žalobní žádosti. Právní posouzení věci s hlediska posledního odstavce § 530 c. ř. s. není tedy ani při vydání rozsudku pro zmeškání vyloučeno, naopak je nutno. V tomto směru odvolací soud právem považuje obsah žaloby, který podle § 396 c. ř. s. je jediným podkladem rozsudku pro zmeškání, za kusý a právem má za to, že pro otázku žalobce zavinění ve smyslu posledního odstavce § 530 c. ř. s. je lhostejno, kdy žalobce zvěděl o okolnostech v odstavci 5. žaloby uvedených, a že je pouze závažno, že žalobce netvrdil, ani neosvědčil, že bez své viny nebyl s to zvědět o těchto okolnostech do skončení lhůty k podání žalobní odpovědi v základním sporu, t. j. do 15. února 1921. Jak zřejmo ze žaloby o rozluky, žil žalobce se svou manželkou ve společné domácnosti až na nepatrné přerušení spoluzití po dobu několika týdnů od května roku

1904 do května roku 1920 a měl jistě dosti příležitosti poznati, že žalovaná nedbá čistoty, že je líná a mlsavá. Že žalovaná se dopustila manželské nevěry již před 15. únorem 1921, nelze seznati ani ze žaloby o obnovu ani z rozlukových spisů. Že žalovaná nedbala čistoty, tvrdil nynější žalobce před soudem již 25. ledna 1921. Právem proto odvolací soud zamítl žalobu, pokud se opírá o důvod obnovy podle čís. 7 § 530 c. ř. s.

Čís. 8122.

Ustanovením kupní smlouvy, že »vlastnictví, držení a užívání koupené nemovitosti, jakož i placení daní a jiných veřejných dávek, dále úrokování převzatých hypotek přechází na kupující stranu dnem podpisu smlouvy«, jsou kryty pouze veřejné dávky spjaté se samou nemovitostí. K těmto dávkám nenáleží: všeobecné vodné, dávka z nájemného a dávka za používání obecních stok. Majitelům domů jest uložena jen osobní povinnost vybírat od osob zatížených těmito dávkami vyměřené dávkové částky a odváděti je obci a stanovena dále ručební povinnost za správné jich zaplacení a odvedení. Rozsah výběrčí a ručební povinnosti majitelů domů. Nastala-li v době od původního prozatímního předpisu dávky do předepsání reasumačních doplateků změna v osobě majitele domu, jest výběrčím dávek a ručitelem za správné jich zaplacení pouze ten, kdo jest majitelem domu v době doručení toho kterého platebního rozkazu.

(Rozh. ze dne 8. června 1928, Rv I 1534/27.)

Trhovou smlouvou ze dne 2. října 1925 koupili žalobci od žalovaných dům v Nuslích. Ve smlouvě bylo ujednáno, že vlastnictví, držení a užívání koupené reality, jakož i placení daní a jiných veřejných dávek, dále úrokování převzatých hypotek přechází na žalobce dnem podpisu smlouvy. Účtářenské oddělení při úřadovně hlavního města Prahy předepsalo v roce 1926 žalobcům doplatek obecních dávek za rok 1924. Žalobci doplatek zaplatili a domáhali se jeho náhrady na žalovaných. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V odstavci IV. kupní smlouvy ze dne 2. října 1925, kterou žalobkyně nabyly vlastnictví k domu v Nuslích, jest stanoveno, že »vlastnictví, držení a užívání koupené reality, jakož i placení daní a jiných veřejných dávek, dále úrokování převzatých hypotek přechází na kupující stranu dnem podpisu smlouvy«. Tento odstavec lze v jeho souvislosti s ostatním obsahem smlouvy podle § 914 obč. zák. vykládati pouze v ten rozum, že jsou tu míněny veřejné dávky spjaté se samou nemovitostí,